

ZOMERJA

www.pietersimenon.be/home/fondsenwerving

Hier vindt u ons tijdschrift in kleur en ... nog veel meer.

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 44

Een nieuwe zomer ...

Dit wordt een dikke JA, mijn laatste. Verschillende organisaties en via hen ook hopelijk hun leden, ontvangen ons tijdschriftje voor het eerst. Voor hen zijn we mogelijk nog onbekenden. De algemene informatie die we in dit boekje dan ook meegeven is vooral voor hen bestemd en is, dat moet ik toegeven, toch nog ingewikkeld.

De titel van dit voorwoordje slaat zowel op de heerlijke zomer die ons te wachten staat, als op mezelf. Juni wordt voor mij een maand van afscheid nemen. Afscheid van Pieter Simenon, afscheid van mijn collega's, de jongeren en afscheid van jullie allemaal. Ik ga een stukje van mijn hart achterlaten dat JPS, vanaf het eerste moment dat ik in 1984 als vrijwilligster binnenkwam, gestolen heeft.

Na een periode van vrijwilligerswerk, werd ik in aanvankelijk in verschillende, tijdelijke deeltijdse contracten tewerkgesteld op de administratie. Een korte periode kwamen hier 4 uurtjes begeleiding kameronderhoud jongeren bij. Dat was fijn én pittig werk en een heerlijke afwisseling met mijn werk op de administratie. Kamers, waar een kleine bom ontploft was, werden omgetoverd tot gezellige ruimtes. Een gast, die met verschrikte ogen naar zijn bloemkool keek en niet wist hoe hij die klaar moest maken, kreeg een korte kookles en samen maakten we een lekkere bechamelsaus. Een andere jongere, die worstelde met een hemd dat hij probeerde te strijken om 's avonds op zijn uitgangsdag aan te kunnen trekken, was zo blij met mijn hulp, dat hij spontaan koffie ging zetten en me een heerlijke kop bracht. Het waren 4 huiselijke en gezellige uurtjes die ik graag met wat vrijwilligersuurtjes aanvulde om nog wat meer hulp te kunnen geven.

Ik ben blij dat ik mijn tewerkstelling steeds heb kunnen en mogen aanpassen aan mijn gezin. Als gescheiden, alleenstaande mama met jonge kinderen was mijn tewerkstelling in Pieter Simenon (oktober 1984) een geschenk uit de hemel waar ik tot op de dag van vandaag nog intens dankbaar voor ben. Ik was en ben hier nog steeds heel graag en heb mijn werk altijd met hart en ziel gedaan. Het was ooit een hele drukke job en meer dan ooit bleef ik 's avonds nog behoorlijk laat aan de slag. Intussen is, door de uitbreiding van het personeelsbestand en andere taakverdelingen, mijn baan geëvolueerd naar een landingsbaan (letterlijk en figuurlijk) van 80 %.

En nu, vanaf 1 juli, zal ik dus met pensioen gaan op mijn 65ste. Wat klinkt dat oud als ik het zo neerschrijf, maar ik hoop dat mijn geest jong genoeg is om ook van deze nieuwe periode in mijn leven iets levendig en uitdagend te maken.

Omdat ik, net zoals zovele alleenstaanden, maar een bescheiden pensioen krijg, wil ik nog voor enkele uren per week werk zoeken. Gelukkig woon ik in een sociale woning en zal de huur aangepast worden.

Dit gegeven brengt mij naadloos bij het belang van de sociale woningbouw voor kwetsbare mensen, een groep waar ook onze jongeren bij horen. Er zijn jammer genoeg veel te weinig sociale woningen, wat meteen ook inhoudt dat ik me verplicht voel om mijn drieslaapkamerwoning in te ruilen voor een kleinere woning, indien beschikbaar. Zo zal een gezin met kindjes sneller een kans krijgen op een betaalbaar huisje.

Een nieuwe zomer na van zoveel dingen afscheid genomen te hebben of te moeten nemen: van Pieter Simenon, van mijn woning en buurt waar ik al 38 jaar woon, maar ook van mijn ouderlijk huis, nu mijn moeder naar een rusthuis is gegaan en ook dat huis terug naar de woningmaatschappij gegaan is, van mijn hond Mischa, die vorige zomer stierf en die ik nog zo erg mis, en heel recent van Danko, de lieve Leonberger van mijn dochter, die ook mijn dikke maat was.

Toch ga ik met dankbaarheid en een heel warm gevoel deze periode afsluiten en positief kijken naar wat komt. Ik wil en zal er opnieuw een fijne periode van proberen te maken: me inzetten daar waar mogelijk en nodig is, een paar uurtjes werken gaan om iets meer financiële armslag te krijgen, en hopelijk nu wat meer tijd hebben voor de mensen die me nauw aan het hart liggen.

Lieve lezers van de JA, jullie kennen mij alleen van mijn voorwoordjes, ik jullie als namen in mijn adressenbestand, als steuners voor onze jongeren, als lieve woorden op een overschrijvingsformulier. Maar als ik mijn voorwoordjes schrijf, soms al eens een verhaal, lijkt het toch alsof ik tegen bekenden praat. Ook jullie ga ik missen en ik hoop écht dat jullie onze jongeren, onze Jongerenwerking, nooit zullen vergeten, hen in jullie hart blijven dragen en indien mogelijk ook zullen blijven steunen.

Met jullie hulp werd al heel veel gerealiseerd voor 'onze gasten' wat anders zeker niet mogelijk was geweest.

Ik bedank jullie, nu uit mijn persoonlijke naam, en stuur jullie voor een laatste keer een lieve, warme zomergroet.

Rosa

Onze jongeren hebben een heel jaar keihard gewerkt om het beste te geven wat in bepaalde omstandigheden voor hen mogelijk was. En geloof ons, dat was niet altijd gemakkelijk. We willen hen hiervoor graag belonen door onder het groot verloop fijne activiteiten met hen te organiseren. We gaan proberen met weinig middelen veel gezellige dingen te doen. En u kent ons: als het kan, knopen we er meteen wat levenslesjes aan vast. Als u ons 'vakantieplantje' wil helpen groeien ... dat mag altijd! Gewoon wat eurootjes 'sproeien'.

bpost bank BE91 0000 1025 0876

vzw JONGERENWERKING PIETER SIMENON

Martinus Van Gurplaan 45 – 3920 Lommel

Vanaf 40 euro/jaar ontvangt u hiervoor een fiscaal attest.

Bedankt zeker uit naam van onze 'gasten'.

**VOOR ALLE NIEUWE LEZERS ...
BEPERKTE ALGEMENE INFORMATIE vzw
JONGERENWERKING PIETER SIMENON**

De vzw Jongerenwerking Pieter Simenon is een privaat initiatief dat werkt in het kader van Jongerenwelzijn, Bijzondere jeugdbijstand en jeugdbescherming.

SCHEMATISCHE VOORSTELLING

**CANO PIETER SIMENON: CENTRUM VOOR ACTIEVE
NETWERKONTWIKKELING EN OMGEVINGSONDERSTEUNING,
LOMMEL**

- 31 modules contextbegeleiding kortdurend intensief
- 3 modules contextbegeleiding in functie van autonoom wonen
- 12 modules verblijf
- 4 modules ondersteunende begeleiding (APPÈL)

RECHTSTREEKS TOEGANKELIJKE JEUGDHULP

❖ **DAGCENTRUM DE TEUTEN**

Dagcentrum, Lommel

- 9 modules dagbegeleiding in groep
- 11 modules contextbegeleiding

❖ **APPÈL (PROJECTDIENST)**

Module ondersteunende begeleiding Pieter Simenon, Lommel

- 4 modules ondersteunende begeleiding (APPÈL)

HCA-DIENST BAAL

BUREAU ALTERNATIEVE AFHANDELING LIMBURG, HASSELT

HCA: Herstelgerichte en Constructieve Afhandeling rond minderjarige delictplegers in het gerechtelijk arrondissement Limburg (Hasselt en Tongeren)

- Herstelbemiddeling
- Herstelgericht Groepsoverleg (HERGO)
- Gemeenschapsdienst
- Leerproject Slachtoffer in Beeld – Minderjarigen (SIB-M)
- Leerproject Seksualiteit en Relaties in Balans (SRIB)
- Leerproject Drugs, (ver)antwoord? (DVA)

**De vzw en haar deelwerkingen zijn erkend door de Vlaamse Overheid,
Agentschap Jongerenwelzijn.**

Het CANO begeleidingstehuis Pieter Simenon

CANO Pieter Simenon is erkend voor een capaciteit van 34 intensieve begeleidingen opgedeeld in de volgende modules: module contextbegeleiding (31), module contextbegeleiding autonoom wonen (3), module verblijf (12), module ondersteunende begeleiding (4+4).

CANO begeleidingstehuis Pieter Simenon wordt georganiseerd op basis van het CANO-concept. CANO staat voor Centrum voor Actieve Netwerkontwikkeling en Omgevingsondersteuning en is een geïntegreerd multimodaal en flexibel totaalconcept voor moeilijk begeleidbare jongeren en hun omgeving.

Wij kiezen fundamenteel voor een specifieke doelgroep van vnl. adolescenten jongens en hun leefomgeving die onderkend worden als maatschappelijk zeer kwetsbaar en zeer gekwetst. De problemen waar zij mee geconfronteerd worden, zijn vaak multicomplex en van die aard dat een gewoon functioneren als zeer moeilijk wordt ervaren. Onze jongeren komen vaak van een gemeenschapsinstelling en werden begeleid door meerdere andere hulpinstanties.

Het doel is het herstel van de gebroken samenhang tussen de jongere en zijn leefomgeving. Via een integrale begeleiding van de jongere en/in zijn leefomgeving worden enerzijds de competenties van de jongere vergroot en anderzijds de draagkracht van de leefomgeving en de maatschappelijke instellingen. Het procesdoel is de individuele en maatschappelijke emancipatie. Methodisch wordt niet vertrokken vanuit één bepaald theoretisch kader, maar er wordt eerder eclectisch gewerkt vanuit verscheidene theorieën. Voornamelijk zijn dat de maatschappelijke kwetsbaarheid, het ervaringsleren, cliëntgerichte begeleidingsrelatie, contextuele en systeemgerichte benadering.

De module ondersteunende begeleiding regulariseerde de vroegere projectwerkingen Ervaringsleren en Project A en evolueerde de afgelopen jaren tot APPèL. Met APPèL willen we reguliere (hulpverlenings)trajecten ondersteunen. De werking biedt een aanbod met een intern en een extern luik gericht op dagactivering, korte ervaringstrajecten, (ont)heming, time-out en crisisbegeleidingsinterventie.

Een bijkomende erkenning, betoelaagd door het Agentschap Jongerenwelzijn, verhoogt de samenwerking met en de doorstroming van jongeren vanuit de gemeenschapsinstelling(en).

Sinds 1 januari 2015 bieden we - in een nauwe samenwerking met de collega's van het dagcentrum - 13 modules kortdurende krachtgerichte contextbegeleiding aan. Deze module staat beter bekend als 'Positieve Heroriëntering' en is rechtstreeks toegankelijk. De module sluit aan bij de missie en visie* van de vzw, maar is als CANO tezelfdertijd ook onze eerste kennismaking met jongeren en gezinnen met een beperkte hulpverleningsgeschiedenis zonder tussenkomst van een jeugdrechtbank.

Rechtstreeks toegankelijke jeugdhulp: Dagcentrum De Teuten en APPèL

Het rechtstreeks toegankelijke luik van de werking van Jongerenwerking Pieter Simonon bestaat vanaf januari 2017 uit:

Dagcentrum De Teuten

Dagcentrum de Teuten kent zijn wortels sinds 1991 in Lommel en is een deelwerking van Jongerenwerking Pieter Simonon. We zijn rechtstreeks toegankelijk en bieden 9 modules dagbegeleiding in groep en 11 contextbegeleidingen aan. Zowel jongens als meisjes tussen de 6 en 18 jaar en hun gezin kunnen aangemeld worden. Deze aanmeldingen komen via de brede instap en haar gespecialiseerde diensten (bijv. CLB, DAGG, arts, kinderpsychiater,..) alsook vanuit OCJ (Ondersteuningscentrum Jeugdzorg) en SD (Sociale Dienst Jeugdrechtbank).

Deze diensten kunnen beroep doen op ons dagcentrum voor diverse hulpvragen van een gezin. Zoals er zijn:

- problemen gekoppeld aan het kind, financiële situatie van het gezin, gedragsproblemen, schoolachterstand,....
- De draagkracht en de bijhorende opvoedingsvragen zijn niet meer hanteerbaar.
- De jongere zit in een impasse en laat via zijn/haar gedrag zien dat hij/zij zich niet meer goed in zijn/haar vel voelt.
- Een vraag voor ondersteuning bij schooltaken maar ook bij de individuele kijk op de jongere zelf. Het gezin kan het gedrag niet goed ontleden en heeft hierin ondersteuning nodig.

Om op deze vragen een antwoord te bieden worden deze jongeren en hun context ondersteund aan de hand van vier belangrijke pijlers: huiswerkbegeleiding (elke schooldag), individuele begeleiding voor de jongere (minstens 1x in de week), contextbegeleiding (1x in de week bij het gezin), schoolbegeleiding (meerdere keren per jaar).

Naast de dagbegeleiding in groep, gekoppeld aan contextbegeleiding, bieden we ook nog 2 extra contextbegeleidingen aan. Deze vervatten eveneens individuele begeleiding voor de jongere en kunnen ingezet worden om een opname in dagbegeleiding te voorkomen, als men denkt dat dit voor het gezin al heilzaam kan zijn. Eveneens kunnen deze extra contextbegeleidingen ingezet worden na een dagbegeleiding, als intensieve nazorg, indien er nog een aantal hulpvragen zijn die aangepakt dienen te worden, maar een dagbegeleiding voor de jongere niet meer nodig is.

Een probleem wordt door ons met verschillende brillen bekeken. We gaan ervan uit dat een probleem zich geen 24 uren voordoet en gaan op zoek naar de uitzonderingen. Welke uitzonderingen zijn er? Hoe houden ze het vol? Welke hulpbronnen zijn al ingezet? Wat zou er anders zijn als het probleem er niet meer zou zijn? We kijken met het totale gezin naar de toekomst en focussen op krachten en talenten.

Dagcentrum de Teuten spitst zich vooral toe op het aangrijpen en verhogen van kansen en mogelijkheden van jongeren, hun gezin en hun netwerk.

De module ondersteunende begeleiding regulariseerde de vroegere projectwerkingen Ervaringsleren en Project A en groeide de afgelopen jaren uit tot APPÉL.

APPÈL, biedt 8 modules ondersteunende begeleiding aan zowel voor RTJ (rechtstreeks toegankelijke Jeugdhulp) als voor het CANO Begeleidingstehuis Pieter Simonon. De werking ondersteunt reguliere hulpverleningstrajecten. CLB-medewerkers, schooltrajectbegeleiders, consultants van jeugdrechtsbanken en begeleiders uit welzijnsorganisaties zoeken bij ons ondersteuning in de begeleiding van jongeren (jongens en meisjes van 14 tot 18 jaar) die vastlopen, blokkeren, gepest worden, twijfelen aan hun studierichting, rust nodig hebben of net terug tot actie moeten komen. APPÈL biedt een aanbod met een intern en een extern luik gericht op dagactivering, korte ervaringstrajecten, (ont)heming, time-out en crisisbegeleidingsinterventie.

De HCA-dienst BAAL

Het Bureau Alternatieve Afhandeling Limburg staat in het gerechtelijk arrondissement Limburg garant voor het geïntegreerd aanbod van herstelgerichte en constructieve afhandelingen (HCA) bij minderjarige delictplegers.

BAAL is gestart eind 1998 en is gevestigd in Hasselt, Kattegatstraat 8/8 en organiseert herstelbemiddeling, HERGO (herstelgericht groepsoverleg), gemeenschapsdienst en drie verschillende leerprojecten.

De uitvoering van herstelbemiddeling kwam vlug op kruissnelheid, waarna werd uitgebreid met gemeenschapsdienst.

Door middel van een tijdelijke bijkomende projectovereenkomst werd het leerproject "Slachtoffer in Beeld – Minderjarigen (SIB-M)" ontwikkeld, uitgevoerd en geïntegreerd.

Vanaf eind 2005 tot begin 2008 participeerde BAAL in het preventieproject "BUMPER" in samenwerking met de regiodienst BJB Limburg.

Medio 2007 werden de leerprojecten "Seksualiteit en Relaties in Balans (SRIB)" en "Drugs, (ver) antwoord? (DVA)" gerealiseerd.

De ouderstage werd operationeel sinds begin 2008 in de vorm van een project, maar is ondertussen stopgezet. Werken met de context krijgt momenteel binnen de HCA-werking verder invulling onder andere door het aanbieden van oudersessies.

De samenwerking met de gemeenschapsinstelling De Kempen verruimt zich naar het volledige HCA-aanbod met een bijzondere aandacht voor de leerprojecten SIB-M, DVA en SRIB.

Vanaf 2009 is BAAL als HCA-dienst categorie 8 erkend voor de toenmalige beide gerechtelijke arrondissementen Hasselt en Tongeren: het huidige gerechtelijke arrondissement Limburg.

Het volgende verhaal en tekstje kwam ik toevallig tegen op internet...

"IETS... om met u te delen."

Een jonge, succesvolle zaakvoerder reed met zijn nieuwe BMW door een straatje in een buitenwijk, eigenlijk een beetje aan de harde kant.

Hij lette wel op dat er geen spelende kinderen van tussen de geparkeerde auto's de weg op renden en nam gas terug toen hij meende iets te zien.

Plots knalde er een kei hard in de rechterdeur van zijn auto. Hij trapte op de rem en reed achteruit naar de plaats van waar de steen gegooid was.

Kwaad als hij was, vloog hij uit de auto en greep het eerste het beste kind dat hij zag en drukte het tegen een geparkeerde auto, roepend: "Waar denk jij dat je mee bezig bent, wie ben jij helemaal? Dit is een gloednieuwe auto en die steen die jij tegen de deur gooide gaat heel veel geld kosten. Waarom deed je dat???"

De jongen antwoordde verschrikt: "Sorry, maar ik wist niet meer wat ik moest doen. Ik gooide die kei omdat niemand stopte!"

Hij beet zenuwachtig op zijn lip. Hij wees naar een plek aan de andere kant van een geparkeerde auto en zei: "Daar ligt mijn vriend, hij rolde van de stoep en viel toen uit zijn rolstoel. Hij bloedt. Ik krijg hem er niet meer terug in, hij is te zwaar.

Aangedaan moest de man een paar keer slikken voordat zei: "Ik help wel even".

Hij tilde de jongen weer in zijn rolstoel. Dat ging niet gemakkelijk. Hij pakte zijn zakdoek en depte de wondjes. Een snelle blik zei hem dat het wel goed zou komen met hem.

"God bless you", zei de jongen tegen de zaakvoerder.

Dit waren wel de laatste woorden die deze verwacht had en verbaasd keek hij beide jongens na.

Het werd een lange en langzame wandeling terug naar zijn auto.

Uiteindelijk heeft de man de deuk nooit laten herstellen.

Hij beschouwde het als een duidelijke boodschap van 'Hierboven': "Ga nooit zó snel door het leven dat men een kei naar je moet gooien om je aandacht te krijgen".

Rob met pensioen...

Begeleider Rob is op zijn 63 ste met vervroegd pensioen gegaan. Met zijn lieve Thaise echtgenote wil hij zijn leven verdelen tussen Thailand, waar Latte nog een volwassen dochter heeft wonen en waar het graf is van haar recent verongelukte zoon, en België, waar Rob kinderen en kleinkinderen heeft. Rob studeerde af als maatschappelijk werker. Heel zijn loopbaan heeft in dienst gestaan van tewerkstellingen en vrijwilligerswerk binnen sociaal georiënteerde organisaties. Hij werkte van 1979 tot 1981 als vormingsmedewerker bij Agora

(Lenteleven), van 1991 tot 1994 als bemiddelaar bij vzw BLM, Genk en van 1997 tot 2002 als educatief medewerker bij de Koepel, Noord-Zuidbeweging, Brussel.

Sinds 2002 was hij contextbegeleider in ons begeleidingstehuis Pieter Simonon.

Rob was in Overpelt de oprichter van het Fillippijnensteunfonds, waar hij nog steeds lid van is. Hij zat in de gemeentelijke derde wereldraad en 11.11.11. Ook nu nog blijft hij actief in allerhande organisaties.

Bij ons ontpopte Rob zich als een zeer empathische contextbegeleider, maar ook in zijn vakbondswerk nam hij zijn engagement ernstig.

Hij schreef meerdere keren een mooi artikel voor de JA. Niet vreemd trouwens, want Rob was ooit dorpsdichter van Overpelt.

We ontvingen van hem deze mail ...

Beste collega's,

Nog een allerlaatste mailtje en dan is het echt gedaan.

Ik wil iedereen van harte danken voor de fijne samenwerking gedurende de 15 jaren dat ik hier mocht werken. De laatste dagen kreeg ik zoveel waarderende woorden te horen dat het afscheid me nog zwaarder valt. Maar op het personeelsfeest kan ik er nog een laatste keer bij zijn. Verder vervoeg ik dan de club van gepensioneerde medewerkers waar ik jullie, bij leven en welzijn, ooit weer zal ontmoeten.

Omdat het deze week gedichtendag is, om af te sluiten, nog een gedichtje van me als uitsmijter. Dit komt uit een bundel van me over mijn Thailand ervaringen.

**De vogels fluiten niet,
ze krassen, gillen.
De honden blaffen niet,
ze janken, kermen.**

**De mensen zwijgen,
zwoegen, zweten.
Weten meer dan ik kan googelen.
Zo leven we samen naast elkaar.**

**Ik met een iPad,
zij met een sikkkel.
's Avonds drinken we samen Singha.**

**Zij verzwijgen schuchter hun verhaal.
Trots is een onneembare taalbarrière.**

En Arlet in aanloop naar haar pensioen (deel 4)

In de zomer van 2019 ga ik met pensioen.
Ik zal dan zo'n 35 jaar in Pieter Simenon gewerkt hebben.
35 jaren vol mensen, ervaringen, levenslessen, evoluties.
Een schat aan mooie herinneringen en beelden.
Opgeslagen in mijn hoofd en in mijn hart.
Graag wil ik er een aantal met jullie delen.
Arlet, april 2018

1. Multimedia en IT

Ik kan er niet omheen: waar ik echt veel mee geworsteld heb tijdens mijn loopbaan is het feit dat ik weinig voeling heb met IT. Ik ben vooral een doener en een voeler. IT hoort naar mijn gevoel in het vakje van de denkers. En dan nog super logisch en rechtlijnig denken. Echt niet mijn sterkste kant.

Ik zie mezelf nog op woensdagnamiddag, na ons teamoverleg, met de hand het verslag van het team schrijven, belangrijke punten inkleuren met fluostiften, en dan de papieren binnen brengen in Pieter Simenon, waar ik ze in de classeur "Ter Inzage" stopte. Wie wilde, kon daar ons verslag lezen.

Een paar collega's en Johan (*echtgenoot van Arlet en gepensioneerd medewerker van onze VZW*) vonden dat dit professioneler moest kunnen. Het IT-verhaal nam een aanvang. Johan zat urenlang thuis te studeren en te oefenen op allerlei primitieve computers.

Hij werkte met een paar IT-studenten een door iedereen te gebruiken intern communicatiesysteem uit voor Pieter Simenon. Vanaf toen was er geen weg terug: iedereen moest daarin verslagen zetten, teksten opslaan, info opzoeken. Ik ben altijd blij geweest dat ik in de humaniora een typcursus gevolgd heb en dus vlot kan tikken. En laat me eerlijk zijn: voor mij is een computer nog steeds in de eerste plaats een typemachine en een soort classeur, een systeem om brieven te versturen en te ontvangen en een encyclopedie. Vele functies blijven mij vreemd. Ik trek mijn plan. Ik maak graag powerpoints omdat ik van kleuren en vormen houd. Maar verdere technische hoogstandjes zijn mij vreemd.

Johan zorgt ervoor dat er een back-up wordt gemaakt van mijn teksten. Hij helpt me als mijn laptop vastloopt, zorgt voor virusscanners. Hij legt telkens opnieuw dingen uit en weet dat ik ze telkens weer vergeet.

Hij vindt dat je van elke bachelor moet kunnen verwachten dat hij minstens behoorlijk notie heeft van IT. En hij leeft samen met het levend bewijs van een niet-functionerend model
□ □Ik bewonder zijn geduld. En ik besef dat ik een gelukzak ben met zo iemand in huis.

In APPÈL zie ik hoe jongeren en jonge begeleiders de hele dag bezig zijn met hun smartphone. Ik gebruik mijn smartphone voor 3 zaken: bellen, sms-jes sturen en via whatsapp foto's en onzin uitwisselen met mijn kinderen en kleinzoon.

Intussen hebben we ook een whatsappgroep van ons team. Die wordt vlot gebruikt. Een prima middel om elkaar te informeren en feedback te geven. Dat moet zelfs ik toegeven. Liefst van al voer ik echter oog in oog gesprekken, zie ik of iemand mijn verhaal liket, of knipoogt, of mij spontaan een kus geeft, geef ik een por, of een schouderklop of een

knuffel. Lichaamstaal is zo belangrijk; communicatie via je smartphone blijft een slap afkooksel van de realiteit, naar mijn gevoel.

Er zijn erg weinig vlakken waarop ik voel dat ik achterop hinkel. Maar bij IT en multimedia is dat wel zo. Ik vind van mezelf dat ik veel evoluties vat, onderschrijf en er in meestap. Maar de digitale evoluties zorgen bij mij toch vaak voor frustraties. En dat vind ik spijtig en vervelend. Ik zou best wel een wizz-oma willen zijn. Maar dat zit er blijkbaar niet in.

2. Liefde, geloof, humor en actie

Ergens lang werken is absoluut geen must in het leven.

Wat maakt dat ik dat wel gedaan heb?

Eerst en vooral omdat ik ervan hou met jongeren te werken. Ik zie graag jongeren.

Ten tweede omdat ik in krachten van mensen geloof: krachten van jongeren, maar ook van collega's. Drie: omdat ik humor zie, kan inzetten, apprecieer. Ik zie humor in situaties, ik kan een zware situatie ontkrachten met een kwinkslag, ik hou ervan te lachen en te zwanzen. En ik weet dat humor aanstekelijk werkt. We kunnen veel plezier hebben op het werk. Ik heb nooit zo gelachen als met Jeroen, een collega van de beginjaren. Toen hadden we echt regelmatig buikpijn van het lachen om zijn te gekke verhalen.

Slechts één keer heb ik er aan gedacht weg te gaan in Pieter Simenon. Dat was op het moment dat CANO opstartte waardoor er plots veel minder jongeren in de leergroep verbleven en we als gevolg erg weinig jongens in het Werkatelier hadden. We hebben in die periode tijd gestoken in inrichting en herstellingen van onze lokalen, maar ik voelde dat toen aan als 'ons bezig houden'. Dat werkt absoluut niet motiverend bij mij. Gelukkig heeft dat slechts een korte periode geduurd. Op dit moment bruist het in APPÈL (de nieuwe naam voor Werkatelier) weer van de actie en wordt er (te) veel beroep op ons gedaan. Ik weet dus dat actie, samen de handen uit de mouwen steken, voor mij ook heel belangrijk is.

Ons team blijkt telkens weer een goed-geoliede machine te zijn als wij met z'n allen ergens in vliegen: de begeleiding van de jongeren, de voorbereiding van een toonmoment, een doe-dag of een feestje organiseren, samen de grote kuis doen,... Samen hard werken en daarna genieten van het geleverde werk, dat blijkt bij ons een succesformule.

3. Gras en andere levenslessen

Als kind krijg je thuis richtlijnen en waarden mee. De mijne waren:

Comme on fait son lit, on se couche. (Zoals men zijn bed opmaakt, slaapt men.)

Luiheid is het oorkussen des duivels.

"Te" is nooit goed, enkel in tehuis en tevreden.

Als je iets doet, doe het dan goed.

Familie boven alles.

Geen goesting? Dat pakt niet. Maak maar goesting!

Hard werken en bescheidenheid werden er thuis met de paplepel ingegoten.

Later kwamen er gelukkig nieuwe inzichten bij. Inzichten die mijn horizon verruimden.

Gras groeit door het water te geven.

Dit heb ik ooit gehoord op een vorming voor leidinggevendenden. En het is zo waar. Mensen groeien het meest als je hen stimuleert. Dit geldt voor jongeren en voor collega's. Gras groeit niet door er aan te trekken.

Ik heb moeten leren mijn enthousiasme en ongeduld aan de kant te zetten en het groeitempo van mijn medemens te volgen.

Stress is geen gegeven op zich, het is één manier om met een situatie om te gaan.

Zeuren over werkdruk heeft weinig zin. Je kan beter afbakenen, af en toe eens "nee" zeggen, keuzes maken en voor die keuzes gaan. Er zijn dus heel wat andere manieren om met druk om te gaan. Mijn manieren? Lijstjes maken en ervan genieten als het lijstje afgewerkt is. Eens een tandje bijsteken en daarna gas terugnemen. Prioriteiten stellen. Jezelf observeren en eens met jezelf lachen. Luisteren naar je lijf, dat geeft altijd aan als je over grenzen gaat. Eens langsgaan bij je leidinggevende en vertellen dat het veel wordt (met dank aan Vincent, Gert, Roel en Guido, die geduldig mijn verzuchtingen aanhoorden en me goede raad gaven).

Elk gedachte is een zaadje dat geplant wordt en dat tot groei kan komen.

Hoe vaak worden ideeën gelanceerd, lijken weinig voedingsbodem te hebben, maar komen later terug de kop op steken en zorgen voor een prachtige gedragen nieuwe visie. Mensen die hun geloof en liefde verwoorden, kunnen verandering teweegbrengen. Dit is natuurlijk de positieve manier om zaadjes te planten. Ik weet ook wel dat je op een negatieve manier mensen kan beïnvloeden. Hoe slopend roddel of negatieve kritiek kan zijn. De kunst bestaat erin selectief te luisteren en vooral de positieve noten te horen. Noem het naïviteit. Ja, ik ben naïef.

En ik heb daar eigenlijk vooral voordelen uit gehaald. Dus kies ik daar ook voor.

Het mooiste proces dat we volgens mij in Pieter Simenon gelopen hebben, was het zoekproces rond WAQT. WAQT is er gekomen door mensen die zaadjes plantten, die uitgroeiden tot mooie planten, frisse ideeën. WAQT: tijd maken voor en geven aan een jongen die vastzit.

Ik ben ik, jij bent jij.

Ik ben niet op deze wereld om aan jouw verwachtingen te voldoen

Jij niet om aan de mijne te voldoen.

Iedere heeft zijn eigen taak in dit leven.

Soms vinden wij elkaar, dat is fijn.

Soms lukt dat niet en dat is ook ok.

Deze tekst heeft me vaak geholpen. Geholpen met loslaten.

De tegenwind doet de vlieger stijgen.

Sommige mensen irriteren je. Ze stampen tegen jouw visie, tegen jouw waarden aan. Het voelt aan als kritiek op jezelf. Je kan zo'n mensen mijden, of je kan de uitdaging aangaan om de tegenstrijdigheden te onderzoeken. Een moeilijke weg, maar het geeft vaak een boost in je samenwerking.

Het enige wat we kunnen hopen is dat een jongere later ooit eens denkt: daar had ze toch gelijk.

Dit was een uitspraak van Martien (ook een ex-medewerkster van JPS). Een uitspraak die mooi omschrijft dat je je rol in dit werk met een grote portie nederigheid en bescheidenheid moet bekijken. Jongeren vragen er niet naar door ons begeleid te worden. Heel veel dingen, die wij met de beste bedoelingen zeggen of met hen doen, gaan aan hen voorbij. Soms blijft er toch iets hangen. Daar doen we het voor.

Eigenlijk helpen we jongeren doorheen hun puberteit. Meer is het niet.

Ik weet nog dat ik behoorlijk geraakt was door deze uitspraak van ex-collega Magda. Ik vond hetgeen wij deden toen nog zo belangrijk voor de jongeren. Maar ik weet nu hoe waar haar uitspraak is. Ik zeg nu zelf tegen toeleiders: "Eigenlijk geven wij jongeren gewoon de kans wat meer grote mens te worden bij ons."

Arlet

Op 25 mei 2018 werd een nieuwe Europese privacywetgeving van kracht, ook wel bekend als GDPR. U kan gerust zijn: uw gegevens zijn bij ons in goede handen. Toch willen wij, in lijn van deze nieuwe wetgeving, zeker zijn dat de opgeslagen informatie juist is en meegeven hoe u deze kan aanpassen. Als u dit tijdschrift ontvangt, wil dat zeggen dat we over uw naam en uw adresgegevens beschikken. Die gegevens worden in onze maatschappelijke zetel bewaard, in een beveiligde digitale serveromgeving. Die gegevens dienen enkel om u ons tijdschrift 'JA' te bezorgen en u om steun te vragen. Mocht u ons tijdschrift niet meer wensen te ontvangen of een van de rechten wensen uit te oefenen die in de GDPR worden omschreven (recht op inzage, rechtzetting, vergeten te worden, klacht in te dienen, toestemming in te trekken, ...), kan u ons contacteren via pietersimenon@telenet.be .

Directie vzw Jongerenwerking Pieter Simenon.

Thomas

Het komt wel eens voor, eens in de zoveel tijd, dat mensen mij vragen stellen over mijn werk. "Amaj, dat is wel een straffe job, lukt dat wel zo als vrouw? Ben je dan nooit bang? Geloof je eigenlijk zelf wel dat het goed kan komen met zo'n jongeren? Zijn dat niet alleen Turken en Marokkanen?" En natuurlijk niet te vergeten: mensen willen cijfers. Hoeveel procent van de jongeren die jij begeleidt komt op het rechte pad?

Op die laatste vraag wil ik nu proberen een antwoord te geven. Omdat het niet uitmaakt hoeveel procent er op het rechte pad komt, omdat ik helemaal niet weet hoeveel procent er op het juiste pad komt, omdat het mij niet duidelijk is wat het rechte pad dan wel is. Misschien is een omweg net meer verrijkend? En vooral omdat ik wil aantonen dat ons werk niet in procenten uit te drukken is. Of het goed gaat met iemand, waar hangt dat vanaf? Wie ben ik om daarover te oordelen? Natuurlijk is er wel ergens een maatstaf van een 'goede begeleiding'. Dat zijn vaak begeleidingen waar zowel begeleiders als jongeren zeggen: "Het was niet altijd gemakkelijk, maar ik heb er wel iets uit geleerd." De begeleiding van Thomas is nog niet afgerond, dus hij hoort eigenlijk nog niet bij de procenten die goed terechtkomen.

Toch wil ik jullie zijn verhaal niet ontzeggen. Omdat het een verhaal is dat trots uitstraalt, een schoolvoorbeeld, een verhaal waar ik als begeleider blij van word en vooral een verhaal dat mij zin geeft om verder te werken, te geloven in en kansen te geven aan elke andere jongere.

Hij kwam bij ons binnen in de zomer van 2016. We kregen de info dat hij al een lange tijd niet meer thuis geweest was, buitengezeten omwille van druggebruik. Hij verbleef bij een andere jongen. Deze was net 18 en bij ons bekend als een zware gebruiker.

We gaven Thomas de kans om zelf de keuze te maken of hij opgenomen wilde worden in onze leergroep en dus residentieel in begeleiding zou komen of niet. Dat is de eerste stap die Thomas zette om zelf zijn leven in handen te nemen, want hij kwam. Ik herinner me het moment alsof het gisteren was. Ik verwachtte hem niet echt, en toch was hij er. Hij kon in dat eerste gesprek goed zijn problemen omschrijven: drugs, vrienden, geld. Hij had begrip voor zijn ouders die hem aan de deur gezet hadden.

De ouders, die hadden het in die tijd wel gehad met de hulpverlening. Ze hadden al zo'n lange weg afgelegd met Thomas, ze hadden hun verhaal al honderd keer verteld. Nog nooit hadden ze het gevoel dat het iets uitgehaald had. Ze wilden er wel zijn voor Thomas, maar waren daar op dat moment nog niet klaar voor. Dat zegden ze niet, ik voelde het wel.

Zijn (stief)vader kwam nooit mee aan tafel zitten. Ik probeerde hem te betrekken bij de gesprekken door hem af en toe wat te vragen, te polsen hoe het voor hem was. Ik heb geprobeerd om hun eigen tempo te volgen. We waren er in JPS van overtuigd dat de ouders er alleen voor Thomas konden zijn als ze er echt klaar voor waren.

Doorheen de begeleiding is Thomas lang in onze leergroep geweest. Hij had daar een vaste begeleider waar het wel mee klikte. Hij nam advies gewoonlijk wel aan, hield zich meestal aan de afspraken. Hij was graag gezien, omdat hij ook gewoon deed wat hij moest doen. Hij ging naar school, deed mee met activiteiten, deed zijn taken, was aangenaam in de omgang.

Hij heeft heel goede periodes gekend, drugsvrij, klaar om terug (geleidelijk aan) naar huis te gaan. Telkens liep het mis. Ofwel nét voor de terugkeer naar huis, ofwel als hij thuis was.

Eén keer was er intern gebruik en had hij ook een andere jongen betrokken bij zijn gebruik. Eén keer is de politie bij hem thuis binnengevallen omdat hij opnieuw dealde, dat is vandaag exact een jaar geleden.

Hij wilde geen drughulpverlening, was ervan overtuigd dat hij het alleen wel kon. Hij probeerde het ook een paar keer. Ik trachtte hem toch te overtuigen van drughulpverlening, ik was er zeker van dat hij het nodig had.

Al tijdens de intakegesprekken werd aangegeven dat zijn motivatie te zwak was...

Er zijn vaak momenten geweest waarop ik niet goed meer wist welk pad nu te bewandelen, was mijn geloof in Thomas zoek. Gelukkig was er dan een regieteam: een moment van overleg met andere collega's waarop we samen konden zoeken wat de mogelijkheden op dat moment nog waren.

Thomas heeft naast onze hulpverlening ook ondersteuning gehad van een psychiater, voor zijn medicatie voor ADHD. Een psycholoog besprak met hem de onverwerkte trauma's in zijn leven. We hebben ervoor gekozen om zelf geen overleg te organiseren met deze psycholoog, zodat Thomas daar een veilige plek had om zijn verleden te bespreken.

In maart 2017 heeft Thomas nog een kans gekregen om naar huis te gaan. De dag van zijn vertrek werd hij betrapt met harddrugs. Voor zijn ouders was dat een hele zware klap. Zijn moeder was onderweg om hem bij ons te komen halen toen ik haar belde. Ze hadden zo hard gewerkt om hem opnieuw te vertrouwen... Voor hen was het nu echt teveel. Ze waren erg teleurgesteld, moedeloos. Naar aanleiding van deze feiten hebben we Thomas voor de keuze gesteld: de gemeenschapsinstelling in Mol of drughulpverlening. Deze 'dwang' had hij nodig om te kiezen voor een traject in de drughulpverlening. Hij werd op de wachtlijst geplaatst. In die tijd, mei 2017 ongeveer, ging het heel slecht met hem. Hij verbleef nog in de leergroep, had gesprekken, maar verzorgde zichzelf niet. Hij ging niet sporten, leek iedere dag meer drugs te gebruiken en ontkende meer en meer dat hij iets nodig had. Zijn kamer was een stort. Op dat moment hebben we aan de noodrem getrokken en de jeugdrechter gevraagd om in te grijpen. Zij heeft Thomas, op onze vraag, voor een time-out in Mol geplaatst. In de tijd dat hij daar verbleef, kwam er plaats in de drughulpverlening. Wij hebben de ouders van Thomas doorheen dit proces proberen te ondersteunen: in praktische zaken zoals het vervoer van Thomas van en naar Tienen, maar ook om hen klaar te stomen voor een Thomas die na zijn traject in Pathways (drughulpverlening Tienen) weer thuis zou komen. Zowel zijn moeder als zijn (stief)vader hebben hierin heel veel moed en respect getoond. Ze hebben kunnen aangeven wanneer ze het moeilijk hadden, maar hebben hem ook nog één keer die kans gegeven.

Thomas heeft op dat moment de knop in zijn hoofd omgedraaid. Hij heeft zowat zijn hele zomervakantie in Tienen doorgebracht; ook met ups en downs, maar zonder herval. Op 1 september is hij terug thuis gaan wonen. De dag dat hij de drughulpverlening verliet heeft hij mij gevraagd of hij Rens mocht bellen, hij wou graag een opleiding Rots & Water volgen. Rens, onze sociale vaardigheidstrainer, heeft niets dan lof over Thomas. En terecht. Ze hebben samen gewerkt aan een heel mooi parcours. In zes lessen heeft Rens Thomas handvaten geboden om beter om te gaan met frustraties of agressie. Thomas heeft zich plichtbewust aan de afspraken gehouden. Hij miste geen enkele les. Alleen dat al aan toont aan hoe gemotiveerd hij was. Hij kon feedback geven aan Rens, ze wisten allebei goed waar ze mee bezig waren en Thomas wist héél goed waar hij naartoe wou. Zijn oprechte 'merci' aan het einde van de training was onbetaalbaar. Ik heb tijdens en na de training Rots en Water gemerkt hoe Thomas de 'theorie' kon omzetten naar de praktijk. Hij vroeg feedback aan Rens, paste zijn gedrag aan, koppelde terug wat werkte en wat niet. Ze glunderden niet voor niks aan het einde van de opleiding. Niet alleen humor verbond hen, ook kennis van zaken en doorzettingsvermogen.

Van 1 september tot vandaag is Thomas thuis. Hij gaat naar school, neemt conflicten zelf op. Hij is aangenaam in de omgang, helpt zijn moeder als iets voor haar fysiek te moeilijk is, is respectvol, heeft een vriendin... Zijn ouders, die zetten de deur open als ik langskom, iedereen doet de inbreng in het gesprek die hij of zij nodig vindt en wat besproken moet worden, wordt besproken. Het gaat goed met Thomas, hij ziet er ook heel goed uit. Vorige week had hij een gesprek met zijn jeugdrechter. Ze heeft beslist dat zijn begeleiding kan stoppen op 31/03/2018, terwijl zijn 18de verjaardag pas in mei is. Dat betekent dat ze veel vertrouwen heeft in Thomas, dat ze gelooft dat een tussenkomst van de jeugdrechtbank niet meer nodig zal zijn voor hem. Ik geloof dat ook. En de jeugdrechter was trots. En ik. En zijn ouders. En hij zelf. Dus: de procenten. Doen die er wel toe?

Kris Daemen, begeleidster - maart 2018

Nog een Kockertje :

DAGVERS

Er is moed nodig.

Er is heel veel moed nodig.

Om traag te stappen

waar je liever zou rennen.

Om nauwelijks aan te raken

wat je liever zou grijpen.

Om te wachten tot morgen

wat je nu zou willen.

En er is zelfs moed nodig,

heel veel moed,

om dat te willen zien.

Geert De Kockere